איכא האמרי סובה ואכלס וכו'. מהכא מפיק גיזה וחלב דאסור ובשר אורחיה דקרא ולא דריש ואכלת לאפוקי כלבים: אלא דאיעבר

לפני פדיונן ואיסיליד לאחר פדיונן. הילכך אסירי וקדושה לית להו לא ליקרב ולא לדמיהן כדמפרש לקמן מה תהא עליהן: הא לפני פדיונן. נולדו מיקדש נמי קדשי: מנא ה"מ. דלפני פדיונן אם נולדו קדשי: זכר לרבוח אם הולד. גבי שלמים כתיב (ויקרא ג) אם זכר אם נקבה תמים וקרא יתירא הוא ש דנישתוק קרא מיניה ומדלא קבע בה זכר כדקבע בעולה ממילא דנקבה נמי חזיא זכר ונקבה מו למה לי

איכא דאמרי בתזבח ואכלת שאין לך בהן ש

היתר אכילה אלא משעת זביחה ואילך אבל

פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ֹיּ (ה"ג

דאמר): וולדן יוחלבן אסור לאחר פדיונן:

היכי דמי אילימא דאיעבר ואיתיליד לאחר

פדיונן אמאי ולד צבי ואיל נינהו אלא דאיעבר

לפני פדיונן ואיתיליד לאחר פדיונן הא לפני

פריונן מיקדש נמי קדשי מנא הני מילי פרתנו

רבנן 'זכר' לרבות את הולד יו ונקבה לרבות

את התמורה ואין לי אלא ולד תמימין

ותמורת תמימים ולדי בעלי מומין ותמורת

בעלי מומין מנין כשהוא אומר יו אם זכר לרבות ולד בעלי מומין אם נקבה לרבות

מוורה נמ., ב) ניק מיין,
 ג) שס:, ד) [ממורה יו:],
 [לקמן טו:], ו) [ממורה ימ.
 כד.], ו) [פיי חומרא דבעו
 פדייה ערוך צערך על א'ן,

ק) ודבריסיבן, ט) בפדיון אמם

ל"ק, י) ל"ק מ"ז, כ) [לשהינהו ל"ק, ') [ל"ק מ"ז, כ"] (ל"ד ל"ה מוב], מ) דלמ"ד ל"ק,

זכר לרבות ולד שלמים. ואי השיא

מיפוק ליה מאשר יהיו לךים תריץ תנאי

היא איכא דמייתי לה מהכא ואיכא

דמייתי לה מהכא והכי מפרש במסכת

תמורה בפרק אלו קדשים (דף יו:):

ולד תמימים. ולד בהמה תמימה:

ולד בעלי מומין. (וכולן) שקדם

הקדשן את מומן: אוסן ולדום שלאחר

פדיונן. נולדו ונתעברו קודם פדיונן

מה תהא עליהם דהא לא חזו לא לגופן

ולא לדמי כדמפרש רב הונא: הגד

דנולדו לפני פדיונן מיפליג פליגי

בהו. בהא דאמרן לעיל אם זכר לרבות

ולד בעלי מומין: איכא למאן דאמר.

במס' תמורה בפרק אלו קדשים (שם)

קדשי ליקרב: וחיכח למחן דחמר

קדשי לרעייה. עד שיוממו וימכרו ויפלו

דמיהן לנדבה: כונסן לכיפה. לחדר

והם מתים ברעב: קדושה דחויה.

דאית בהו תרתי לריעותא חדא דאמותו

בעלי מומין שנראו ונדחו ועוד דלאחר

פדיונן נולדו והן עלמן אין יכול

להתפיסן לקדושה גמורה להקריב

הואיל ואידחו מו לא מיחזו: יו לא

אלימי למיתפס פדיונן. בקדושתן כדי שינאו הן לחולין שכבר ינאו קדושתן

ש אגב פדיון דאמן דהאי דאסורין

גזרה בעלמא הוא כדלקמן אבל

מדאורייתא עובר ירך אמו הוא ופקעה

קדושתן (כ) לפדיון אמן כדאמרן לעיל

גבי קדושת דמים דולדן מותר לחחר

פדיונן קדושת הגוף נמי לא שנא דאין חילוק בין קדושת הגוף לקדושת

דמים לענין פדיון אלא שזה לריך מום

חה אין לריך מום: למימרא דבני

פדייה נינהו. בתמיה. כלומר דשייך

למימר בהו לשון פדייה קודם שיתפיסן

בתמיה והא לא אלימי: סמוך לפדיון

חמן מספיםן לשם חופו זכה. דהשתח חיילא עלייהו קדושה לעצמן דחשבינהו

ולא פקעה קדושתייהו על ידי פדיון

. אמן וממתין עד שיוממו ופריה להו

בה א מיי' פ"א מהלי איסורי מזכח הלי"א: במ ב מיי' פ"ה מהלי בכורות הל"ח:

תורה אור השלם

1. רק בְּכְל אות נְפְשְׁרְ תוֹבח וְאַכּלְתְּ בְשִׁר בְּבַרְבַּת יִיְ אֲלֹדִיף הַשְׁנֵא וְתְּקְדְּׁהְרָ יִשְׁלַנִיף הַשְׁנֵא וְתְּשְׁלִּי יִשְׁלָנִין בְּצָבִי וְהָשְׁלִי ברים יב טו 12. אַמן וְהַדְּבַּרְרָ אַר וְאַמן הַתְּבְּעַרְ

אם מן הַבַּקַר הוּא מַקריב

אם מן הְבְּקֶר הוא מִקְּרִיב אם וְבָר אם נְקְבָּה הָמִים יַקְרִיבָּנוּ לְפְנֵי יְיִּ זְּרִיבָּנוּ לְפְנֵי יְיִ הַשְׁעָרִיךְ תֹאְבְלָנוּ הַשְּׁעָרִיךְ תֹאְבְלָנוּ הַשְּׁמָרִיךְ תֹאְבְלָנוּ 1. אַךְּבְרוֹר עִדְרִים עוֹר בַּבְרוֹ 1. אַךְ בְּרוֹר אֲעִרִיים אִישׁ בְּבְּהַמָּה לֹא יִקְרִישׁ אִישׁ 1. אתו אם שור אם שה לְיִי

שימה מקובצת . 16 ונקבה לרבות התמורה והקשה ר' ברוך אימא אם זכר אם נקבה למעט י טומטום ואנדרוגינוס וגם טומטום האמרותימט הגם לקמן בפ׳ אלו מומין דריש ליה הכי והתם בפ׳ אלו קדשים דדריש תמורת ולדות מקרא דרק קדשיך אשר וכר יפריך אם זכר אם נקבה ל"ל לידרוש טומטום וי״ל דתרתי לידרוש טומטום וי״ל דתרתי כתיבי חדא בצאן וחדא בבקר ומיהו קשה לי היאך הוא דורש מנקבות לרבות התמורה והלא [']אינו מיותר דאי שתיק מנקבה לא דריש ואניג שמוב וכו ונקבה גבי צאן דילמא אם בקר גזירת הכתוב זכר דוקא וי"ל דאין זה סברא שיהיה חלוק בקר מצאן בשלמים. מיהו אכתי הקשה ר' ברוך דלמה ליה קרא דלנקבה לרבות התמורה ת"ל מהוא התמורה ת"ל מהוא ותמורתו יהי קדש דמשמע הקרבה ותי' לו ר"י דהוה ילפינן מבכור ומעשר דתמורתן לא קרבה והוה אמינא תמורת שאר קדשים אמינא תמורת שאר קדשים נמי לא קריבי ואית דהיכי מצינן למימר דשאר קדשים לא קרבי והא קרא כתיב מצינן למינה דשה במאי אתוקם ו"א לענון דיהיה לורבה קמיל קרא דנקבה לדבות התמורה דקריב. תוסי חיצוניות: 9 אם זכר ואיד תלמיד דוולדות קדשים ואיד תלמיד דוולדות קדשים בעי אמן זה קדוים אמאי . במעי אמן הם קדושים אמאי . תמימה וכן הולדות אבל כאן שהאם בעלת מום ועומד לפדות לא מהניא לולדות לפדות לא מהניא לולדות להקדישם במעי אמן ונ״ל דקרוב לזה פי׳ רש״י ז״ל דאפי׳ איכא תרתי לריעותא דאמותן הוו בעלי מומין . וכו׳. תוס׳ חיצוניות: אסוריז ער שיפרו קס"ד דמקריש להו למזבח ואח"כ פודהו ומשום הכי פריך למימרי דבני פדיה נינהו (קס"ד דמקדיש להו ומשני סמוך פירוש קודם פדיונן ופריך והא תמימים אינן נפדין) אלא סמוך לפדיון אמן מתפיסן לשם אותו זבח . דהשתא חל עלייהו קדושה

מה בכור אין מתפיסו לכל זבח שירצה. פי׳ משנולד אכל במעי אמו יכול לשנותו לזבח אחר כדתנן פרק כילד מערימין (תמורה דף כד:) ומכ"מ ילפינן מיניה שפיר ולדות פסולי המוקדשין דאין משנן לזבח אחר אפי׳ במעי אמן מ׳ למ״ד במעי אמן הן קדושין כמו שאין יכול לשנות בכור משחלה עליו קדושת בכור הכי נמי פסולי המוקדשין שהרי קדושין כבר אין יכול לשנות בזבח אחר אפילו למ"ד בהוייתן קדושין לא דמו לבכור קודם שנולד דהני עומדין

ליקדש מכח אמן שקדושה כבר: ותמורה

תמורת בעלי מומין אותן ולדות שלאחר פריונן מה תהא עליהן לפני פריונן מיפלג פליגי בהו איכא למאן דאמר קדשי ליקרב ואיכא למאן דאמר קדשי לרעייה דלאחר פדיוגן מה תהא עליהן אמר רב הוגא כונסן לכיפה והן מתין דהיכי ליעביד ליקרבינהו סמכח קדושה דחויה קאתו ליפרקינהו לא אלימי למיתפס פריונן אמרי במערבא משמיה דרבי חנינא יוסמוך לפריונן מתפיסן לשם אותו זבח סמוך לפדיוגן למימרא דבני פדייה נינהו אלא אימא סמוך לפדיון אמן מתפיסן לשם אותו זבח מעמא מאי אמר רבי לוי ∘גזירה שמא יגדל מהן עדרים עדרים בעא מיניה רבינא מרב ששת מהו שמתפיסן לכל זבח

שירצה א"ל אין מתפיסן מאי מעמא אמר ליה גמר בשעריך 3בשעריך מבכור מה בכור אין מתפיםן לכל זבח שירצה דכתיב יאך בכור אשר יבוכר לה' בבהמה וגו' לא יקדיש איש אותו אף הני אין מתפיסן לכל זבח שירצה תניא כוותיה דרב ששת קדשים ישקדם מום קבוע להקדישן ונפדו חייבין בבכורה ובמתנות בין לפני פריונן בין לאחר פריונן הגווז והעובד בהן אינו סופג את הארבעים בין לפני פדיונן בין לאחר פדיונן אין עושין תמורה ולפני פדיונן מועלין בהן ולאחר פדיונן אין מועלין בהן וולדותיהן חול ונפדין תמימים ומתפיסן לכל זבח שירצה כללו של רבר הרי הן כחולין לכל דבריהם אין לך בהם אלא מצות "עלוי בלבד אבל קדם הקדישן את מומן או מום עובר להקדישן ולאחר מכאן גולד מום קבוע ונפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות בין לפני פדיונן בין לאחר פדיונן הגוזז והעובד בהן סופג את הארבעים ובין לפני פדיונן בין לאחר

פדיונן עושין תמורה לפני פדיונן מועלין בהן ולאחר פדיונן אין מועלין בהן ולדותיהן קודש ואין ניפדין תמימין ואין מתפיםן לכל זבח שירצה כללו של דבר הרי הן כהקדש לכל דבריהם ואין לך בהן אלא היתר אכילה בלבד כללו של דבר דרישא לאתויי שוחטן בחוץ דפטור כללו של דבר דסיפא לאתויי

וטעמה מהי. חמר רב הונה מומתין ולא מתקין להו כרבי חנינא: אמר ר' לוי גורו כו'. אי אמרת אית להו תקנתא לולדות אתי לגדל עדרים מפסולי המוקדשין דכי נפיל ביה מומא בבהמת קדשים לא פריק ליה (האי) ואתי למיכלינהו בלא פדיון אבל כי מפסדינן לולדות ממהר לפדות את האם מיד כשיפול בה מום מפי רבי אליעור ובתשובתו. ל"א בין למ"ד מוממין בין למ"ד מתפיסן מאי טעמא אטרחוהו רבנן לשבקינהו באיסורייהו גורה שמא יגדל עדרים עדרים שילדו גם אותן ולדות ולדות אחרים ואתי בהו לידי תקלה אבל לאחר שיפדם לא איכפת אם יולדין דוולד לבי ואיל נינהו. ל״א ועיקר מפי המורה וטעמא מאי אמחני׳ קא מהדר דמאי טעמא אסור אחר פדיון אמן הא פקט קדושמייהו בפדיון אמן כי היכי דפקעא גבי קדושת דמים דולדן מותר לאחר פדיון כדאמר לעיל גזירה שמא יגדל מפסולי המוקדשין שיפדו עדרים ללורך (ג) דולדות הנולדים לאחר פדיון ואחי בהו לידי גיזה ועבודה אבל לעיל גבי קדם מומן להקדישן לא גזרינן משום מילתא דלא שכיחא היא דהא אמרינן במסכת תמורה (דף ו:) המחפים בעלי מומין למזבח עובר בחמשה לאוין ובקדם הקדשן למומן גופייהו דשרינן דאיעבר ואיתייליד לאחר פדיונן ולא גזרינן י (דמילחא דלם שכיחה) כיון דחסרת להנך דחיעבר לפני פדיונן לה חתי לדחינהוס: מהו שיחפיםן. לחותן ולדות שבמעי פסולי המוקדשין לחיזו זבת שירלה: אין מספיסן. אלא לאותו זבח: בשעריך. כתיב בבכור וכי יהיה בו מום וגו' בשעריך תאכלנו (דברים טו) ובפסולי המוקדשין כתיב אשר נתן לך בכל שעריך (שם יב): אשר יבוכר לא יקדיש איש אוחו. אלמא לא חל עליה שום קדושה אחריתי: ואין סופג אח הארבעים. ואע"ג דאסירי בגיזה קודם פדייה לא לקי עליה דכי כתיב לא מגוז אקדשים גמורין כתיב ואיסורא מיהא איכא כשאר נהנה מן ההקדש: בין לפני פדיונן בין לאחר פדיונן אין עושין סמורה. דטוב מעיקרו בעינן כדפרישית לעילם: לפני פדיונן מועלין בהן. דהא נהנה מן ההקדש דלא גרעי מקדשי בדק הבית: וולדוסיהן חולין. אפילו נתעברו קודם פדיונן ונולדו אחר פדיונן: ונפדין סמימים. אם נתעברו וילדו קודם פדיונן: אין לך בהם אלא מצוח עילוי בלבד. שמעלין אותן בדמים: ובין לפני פדיונן ובין לאחר פדיונן עושין המורה. ולקמן [טו.] קאמר דתמורה שלאחר פדיונן מתה: לאחר פדיונן אין מועלין בהן. דאיתקוש לנבי ואיל אבל לענין גיזה לא דכתיב תובח [דברים יב] ולא גיזה [ע"א]: וולדוסיהן קודש. אם נתעברו קודם פדיונן: ואין מספיםן לכל ובח שירלה. והיינו דרב ששת:

שנולדו לאחר פדיונן מה תהא עליהן כו' מכח קדושה דחויה קא אתו דכבר נפדו אימן כשנולדו: לא אלימא, קדושתן שיתפסו פדיונן וכיון דאין להן כח למיתפס אף הן אין יוצאין לחולין הילכך מתין (והא לא אלימא למיתפס פדיונן): אמרי הכי יש להן כח לפרות דסמוך לפדיונן של ולדות קודם שיפדם מתפיסן לשום אותו הזבח. כלומר דמקדישן לשם זבח אימן וההוא הקדש מהני להו להביאן לידי פדיון: למימרא דבני פדייה נינהו. שיש לו כח להיתפס לשום אותו זבח. והא אמרן דלא אלימי למיתפס: אלא סמוד לפדיוז אימז. כלומר כשהז מעובריז קודם שנולדו הולדות מתפיסז אגב אימז לשם זבח אימז ובהכי הוי להז קדושה למיתפס ין כדירון את בירונה בשהן כבוברן קורם שבתירה והתיחובות סוף אבש או בירום בו בוחריה ירון קרום הבירום המנות בירום ונן: טעמא מאי, צריך לשרות באילו עניינן שיבואו לידי פדייה: גודה שמא יגוד מהם עדיים. ויבא לידי תקלה אם אוכל מהם ם או מקריבן: מה בכור אין מתפיסו לכל זבח שירצה דכתיב אך בכור וגר' לא יקדיש איש אותו. כלומר לשם זבח אחר: אף. ולד לי המוקדשין וכר': בין לפני פדיונן בין לאחר פדיונן הגודו והעובד בהן אין סופג את הארבעים. ואי אמרת הא תנן במתניתין דלאחר פירון מוחרין אלמא דקודם לא. הא לא קשיא הכא נמי אינו סופג קתני אבל איסורא מיהא איכא: וולדותיהן חולין לאחר דלאחר פירון מוחרין אלמא דקודם לא. הא לא קשיא הכא נמי אינו סופג קתני אבל איסורא מיהא איכא: וולדותיהן חולין לאחר פדיונן: ונפדין: אפילו תמימין: אלא מצות עילוי. כלומר חומרא דבעי פדייה: אבל קדם כר. ובין לפני ובין לפני דקאמר הכא לא צריך אלא משום דאמר ברישא אמר בסיפא: ולדותיהן קדוש. דאיעבר לפני פדיון ואיתיליד לאחר פדיונן: כללו של דבר דסיפא דהשתא הל ענייהו קרושה דאכתי לא נדחית קדושת אמן ואח"כ ממתין עד שיומם ופודן והקשה ה"ר אלחנן דאטו יש לו להתפיסן בקדושה כדי להקל מעליה ולהפקיעה מקדושתה דהא כיון דמתחלה לא היה יכול לפדותן [היאך יכול לפדותן] ע"י תוספת קדוש" זאת וע"ק לו דהא אז הם קדושים ואין קדושה חלה על קדוש" לכן נראה שהעובר חולין גמורין מן התורה וצריך להתפיסן לאחר שתפדה אמו מיד והחמירו עליו חכמים להתפיסו קודם לפדיונן לאחר שהפקיעה קדוש" א" דאם היה ממתין לאחר שתפדה אמן כיון שיצאו לחולין לא היה ראוי להקדישן עוד ועוד שגם הוא לא היה כ"כ רוצה להתפיסז כיוז שנפקעו כבר מקדושה והם חוליז גמורים. תוס' חיצוניות: גז נ"א בכל הספרים כ"י וקרא יתירה הוא דהא כ"כ רוצה להתפיסן כיון שנפקעו כבר מקרושה והם חולין גמורים. תוס' חיצוניות: 2 נ"א בכל הספרים כ"י וקרא יתירה הוא דהא כתיב ההם ביינין הא היא הרא בהא כתיב ההם ביינין בעודה להחינא זה להימול ביינים לא אלימי למיתפס פריונן בקרושתן כדי שיצאו הן לחולין סמוך לפדיונן קודם פדיונן מעט מתפיסן לשם אותו זבח שהיתה אטו דחיילא קרושה דעדיין לא נדחית אמם ע"י פרייה והדר ממתין עד שיומטו ופריק להו וא"א למ"ד ולדות קרשם בהווייתן הם קרושים הא במעי אמן חולין נמורין למה יש באלו הולדות קרושה גמורה כיון שלא נולדו אלא לאחר פדיון הייל לאקשויי לצבי ואל והויל למפרקניתו וי"ל כיון דלאחר פדיונן יש קרושה ליימה גם ועברו לפני פדיונן לא הוי חולין גמורין והא דמקש"י לצבי ואל והיל למפרקניתו וי"ל כיון דלאחר פדיון יש קרושה ליימה גם למעברו לפני פדיונן לא הוי חולין גמורין והא דמקש"י לצבי ואל הויל נתעבר ונולד לאחר פדיון אע"ג שיש בהם איסור גיזה אבל הכא דנתעברו לפני פדיונן אהני הוילן גמורין והא דמקש"י לצבי ואל שאסור בגיזה לאחר פדיון להקדיש הולדות כשנולדו. תוס' חיצוניות:

לאתויי

הגהות הב"ח (ה) גָם' לך נהן אלא הית אכילה משעת זכיחה: (ב) רש"י ד"ה לא אלימי וכו׳ (ב) רש" ד"ה כת חלימי וכר: בפדיון למן: (ג) ד"ה ח"ר לוי וכר: ליא ועיקר וכר: לצורך ולדות וכרי מטוס דמילתא וכרי גופייהו דטריע היכא דטיעבר וליטיליד וכרי דלא שכיחא

מוסף רש"י

:היא כיון

אין לך בהן היתר אכילה אלא משעת זברחה. נלפוקי חלב וגיזה דהנלה דמחיים היל, לבל פודין לת הקדשים להלכילן לכלבים ולל מייתר ליה ואכלת למדרש ולא מייתר כיה וחככת נמדרם וכח לכלביך, ומהך דרשא משמע דלכלבין שפיר דמי, דהכי משמע אחה לא מאכל קודם זביחה, כלומר לא תחהני מחיים, אבל כלבין דלאחר מיתה הוא אפילו זביחה שפיר

רבינו גרשום

אך ולא חלבו קאמר. ולא נפיק מדמו: איכא דאמרי תזבח ואכלת בשר אין לך בהן היתר אלא משעת זביחה ואילד שראוי אכילה אבל מעיקרא לא לאכילה אבל מעיקרא לא
אין לך היתר בהן אלמא
דאסירי בגיזה ועבודה:
אבל פודין את הקדשין.
דלא אייתר ליה ואכלת
למיסריה ובכל דוכתא ראמרינן הניחא למאן דאמר י אבור כן חברוא לבאן דאמו אין פודין אלא למאן דאמר פודין מהכא נפקא: אמאי וולד צבי ואיל הוא. כלומר חולין נינהו: אבל איתיליד לפני פדיונן דהיינו לפני דלפני מקדש נמי קדשי כדאמר לקמן דאיכא למאן דאמר קדשי ליקרב ואיכא :מאן דאמר קדשי לרעייה מנהני מילי. דאיתיליד לאחר פדיונו דאסורין: דת״ר זכר. אם זבח שלמים זכר. אם זבח שלמים קרבנו אם מן הבקר הוא מקריב וגו' מה צורך למימר אם זכר אם נקבה . לאו ממילא ידענא דוכר ונקבה ראוין לזבח שלמים אלא זכר לרבות הוולד דוולד משמע זכר ונקבה לרבות את התמורה דתמורה משמע נקבה: ל) הכי כתב בתמורה וכו' אותן ולדות שלאחר פדיונן דאיעבר פדיונן. דלפני פדיונן איעבר ואיתיליד מיפלג פליגי בהו ראיתיליד מיפלג פליגי בהו בתמורה בפרק אלו קדשים. דמאי דאמרינן דקדשי הגך ולדות ותמורות של בעלי מומים. שמואל אמר קדשי ליקרב הואיל והן תמימין . ובאין מכח קדושת הגוף רא (אכוו) קו שו לדל וו דאין נפדין תמימין אלא בעלי מומין אבל לא קדשו ליקרב שלא יהא

. חמור מז העיקר. אלא אותז